לאו ברשותיה קאי קמשמע לן בעו מיניה

מרבא בהמת ארנונא חייבת בבכורה או

אין חייבת בבכורה כל היכא דמצי מסלק

ליה בזוזי לא קא מיבעיא לן דחייב כי קא

מיבעיא לן היכא דלא מצי מסלק ליה בזוזי

מאי אמר להו פטורה והתניא חייבת התם

דמצי מסלק ליה איכא דאמרי אמר רבא

"ארנונא פמורה מן הבכורה ואע"ג

דמצי מסלק ליה יעיסת ארנונא חייבת

בחלה ואע"ג דלא מצי מסלק ליה מאי

מעמא בהמה אית לה קלא עיםה לית לה

קלא: תנו רבנן 🌣 נכרי שנכנם לחצירו של

ישראל ובציקו בידו אין זקוק לבער הפקידו אצלו זקוק לבער יחד לו בית אין זקוק לבער שנא' לא ימצא מאי קאמר אמר רב פפא

ארישא קאי והכי קאמר הפקידו אצלו זקוק

לבער שנאמר לא ימצא רב אשי אמר

לעולם אסיפא קאי והכי קאמר דיחד לו בית

אין זקוק לבער שנאמר לא ימצא בבתיכם והא לאו דידיה הוא דנכרי כי קא מעייל

לביתא דנפשיה קא מעייל למימרא דשכירות

קניא יוהתנן האף במקום שאמרו להשכיר

לא לבית דירה אמרו מפני שמכניסין

לתוכו ע"ג ואי סלקא דעתך דשכירות קניא

בח א מיי׳ פ״ד מהל׳

סי׳ של סעיף ה: במ ד מיני מ״ו מהלרום

עשין קמא טוש"ע יו"ד סי

של סעיף ג: ל ג ד מיי פ"ד מהלי חמץ ומנה הלכה ב

טוש"ע או"ח סימן תמ

סעיף ג: סעיף ג: לא ה מיי פ"י מהלכות

ע"ו הל' ד סמג לאון מח טוש"ע יו"ד סי' קנא

: סעיף טעיף׳. לב ו מיי׳ פ״ג מהלכות

סמג לאויו עט טוש"ע

סמג מווין עם סוטע או"ח סי' חמו סעיף א: לג ז מיי' פ"ד שם הל' ב

סמג שם טוש"ע א"ח

הלכה יט סמג שם

סי׳ תמ סעיף ב:

טוש"ע או"ח סימן חלו סעיף א ב:

לה כ טור ש"ע ח"ח סי

מכט סעיף א:

רבינו חננאל (המשר)

לגוי מינה חייבת בחלה.

חמץ ומלה הלכה ח

סמג עשין מא טוש"ע י

ל) ותוספתא פ"ב ה"ון, ב) ע"ו כח. [וטו.], ג) [ל"ל שמכנים], ד) [ע" מוספות כתוכות ז. ד"ה מתוך], ב) ומומפחל מ"ל ה"לו ע"ו ה: ור"ה ז. בכורות נת. מומחת מוילה ח"ו ה"דו נ) [שמות כב], ה) [בכורות ב.ז. ט) ובמדבר טוז. י) ודף כ.], כ) [בכורות פ"ב ה"ב], ח.], ל) [בכורות פ"ב ה"ב], ט תוספתא דחלה פ"א ה"ג, מ) [ועי תוס' ב"מ

גליון הש"ם

נמ' בהמת ארנונא. עייו נדרים סב ע"ב בר"ן ד"ה והלך זו ארנונא: תום' ר"ה התם שמתחלה היתה הבהמה. עי' נ"נ נ נ"א תוד"ה קסבר:

מוסף רש"י

לא לבית דירה אמרו. שידור נה העוכד כוכנים, אלא לנית העלים לבית האולרות (ע"ז טו.) לאשתמושי בהו בליבי ותבנת (שם כא.).

מוסף תוספות

א. ומ״ה פטורה מן הבכורה. תוס׳ ל״פ. הכיא דמצי מסלק ליה. תוס', ר"פ. ד. דהא אמרי' לעיל שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים. עס. ה. [ואי] לא קיבל עליו אחריות אפי׳ לא . קנה הנכרי המקום. שרי. רא"ש סי' ו'. ו. ולרב אשי פשטינן הכי מקרא. חי׳ הר״ן, וקס״ד מעיקרא . דשכירות קניא והו״ל ביתו אמרינן שאע"פ שאין ת קונה, מכיון מצוי בידו של ישראל אינו עובר עליו. חי׳ לנינו לול. ז. דדוקא כשהחמץ שלו אז הוא עובר משום בל ימצא אע"ג עובר משום בדי *עובה ה.* שאינו בביתו. תוס' ר"פ. ח דכיון שניטל לצורך מקומו אינו מחויב להניחו מיד אלא מוליכו עד מקום החמץ וכופה עליו. חי׳ הכ"ו. ט. דשרינז טלטול . דרבנן כדי שלא יבוא לידי

רבינו חננאל

בהמת ארנונא. פירוש בהמה שיש בה שותפות לגוי פטורה מן הבכורה, . . באמצע פטורה מן הבכורה, ואע"ג דמצי . מסלק ליה לגוי בדמי. מאי טעמא בהמה אית לה קלא, כלומר דהאי בהמה קיאו, כיזכוו דגוי היא ולא אתו למימר דישראל היא וקא אכיל בוכרי, אבל עיסת ארנונא

להכי אילטריך לא ימלא. משום דבעלמא לאו כממון דמי אילטריך קרא למימר דגבי חמץ מיהא מתסר: הואיל וכי איסיה הדר. הוא גופיה למריה בעיניה וזה עדיין לא נאבד וכי אמרה ר' שמעון לההוא היכא דאינו בעין כגון גבי גונב קדשים שהיו הבעלים

חייבין באחריותן אמר רבי שמעון

אף על פי שאין כפל להקדש דכתיב

לרעהו" ולא להקדש הכא חייב דכיון

דוה חייב באחריותן רעהו קרינא

ביה דהא גרם לו להתחייב ממון:

ארנונא. המלך נוטל עישור מן הבהמה ומן התבואה: חייבת

בבכורה. דקיימא לוח כל שיד נכרי

באמצע פטורה מן הבכורה שנאמר

ובמדבר ג) לי כל בכור בישראל אבל

לא באחרים ועדר זה שעישורו של

מלך בתוכו חייבת בבכורה לתת

לכהן הבכורות שלהם או לא: דמלי

מסלק ליה. לנכרי במעות: לא

מיבעי לו. כיון דאכתי לא זכה נכרי

בהן ודינו חינו קבוע בהן יותר

ממעות איכא למימר לא יתן לו

בהמות אלא מעות: ואע"ג דמלי

מסלק ליה. דכל כמה דלא סלקיה ידו שייכה בבהמות: עיסת הרנונה

חייבת. ואע"ג דעיסת נכרי פטורה

ואוכל ישראל בלא חלה דהא

עריסותיכם כתיבש זו חייבת דלית לה

קלא והרואה אומר שלו היא ואוכלה

בלא חלה אבל בבהמה אית לה קלא

והדתניא חייבת בעיסה הוא דתניא:

אין זקוק לבער. לא הזקיקוהו להוליא

את הנכרי מן הבית כדאמרן [ה:] אבל

אתה רואה של אחרים: הפקידו

אצלו. וקביל עליה אחריות כדמפרש

ואזיל זקוק לבער: יחד לו בים.

כלומר לא קיבלו עליו אלא אמר ליה

הרי הבית לפניך הנח באחת מן

הזויות אין זקוק לבער: מאי קאמר.

היכי יליף מלא ימלא: לעולם אסיפא.

ולא ימלא משמע המלוי בידך לכל חפלך היינו דקביל עליה אחריות

דהוי כדידיה: אף במקום שאמרו

להשכיר. בפ"ק דע"ח [כ:] תנן חין

משכירין בתים לנכרים בארץ ישראל

אבל בסוריא משכירין וכל שכן בחוצה

לארץ ואף במקום שהתירו להשכיר

לא לבית דירה התירו אלא להעמיד

בו בהמות ועלים ולא שידור הוא בה:

שחין מלוי בידך. שהרי חותה זוית

מסורה לנכרי: כופה עליו את הכלי.

דהא לא חזי לטלטולי ואפוקי ומיהו

בבל יראה לא עבר דהא בטליה

בליביה מאתמול כדאמרינן לקמן [ע"ב]

הבודק לריך שיבטל בלבו אלא משום

שלא ישכח ויאכלנו לריך כפיית כלי:

מיבדל בדילי מיניה. 'אפילו בחול

למוד הוא לפרוש ממנו: המלו של

היינו דאיצמריך לא ימצא אלא למאן דאמר כממון דמי לא ימצא למה לי איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל וכי איתיה הדר בעיניה

הבכורה אע"ג דמצי לו ביתו ורב פפא אית ליה מסברא

דשכירות הניא הופר״ת דאפילו באחריות מיירי ומשום הכי מפיק מלא ימלא דלא חשיב מלוי כיון שיחד כיון שיחד לו בית הוי כאלו קיבל עליו אחריות על חמצו של נכרי בביתו של נכריום: בופה עליו בלי. אע"ג דאיכא למ"ד בפ' כירה (שבת מג.) אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל איכא לאוקמי בצריך למקומו האי נמי הכא שרי משום דילמה התי למיכליה ":

כי קא מעייל לביתיה דנפשיה קא מעייל שאני הכא דאפקיה רחמנא בלשון לא ימצא מי שמצוי בידך יצא זה שאינו מצוי בידך אמר רב יהודה אמר רב יהמוצא חמץ בביתו ביום מוב כופה עליו את הכלי אמר רבא אם של הקדש הוא אינו צריך מאי מעמאָ מיבדל בדילי מיניה ואמר רב יהודה אמר רב יחמצו של נכרי עושה לו מחיצה עשרה מפחים משום היכר ואם של הקדש הוא אינו צריך מאי מעמא מיבדל בדילי אינשי מיניה ואמר רב יהודה אמר רב סהמפרש והיוצא בשיירא קודם שלשים יום אין זקוק לבער תוך שלשים יום זקוק לבער אמר אביי הא דאמרת תוך שלשים יום זקוק לבער לא אמרן אלא שדעתו לחזור אבל אין דעתו לחזור אין זקוק לבער אמר ליה רבא ואי דעתו לחזור אפילו מראש השנה נמי אלא אמר רבא "הא דאמרת קודם שלשים יום אין זקוק לבער לא אמרן אלא שאין דעתו לחזור אבל דעתו לחזור אפילו מראש השנה זקוק לבער ואזרא רבא למעמיה דאמר רבא העושה ביתו אוצר קודם שלשים יום אין זקוק לבער תוך שלשים יום זקוק לבער וקודם שלשים נמי לא אמרן אלא שאין דעתו לפנותו אבל דעתו לפנותו אפילו קודם שלשים יום נמי זקוק לבער הני שלשים יום מאי עבידתייהו יכדתניא ישואלִין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום ר' שמעון בן גמליאל אומר שתי שבתות מאי מעמא דתנא קמא

נכרי. המופקד אללו ולא קיבל עליו אחריות דמותר לשהותו: עושה לו מחיצה. בארבעה עשר משום היכר שלא ישכח ויאכלנו ולא סגי ליה בכפיית כלי כל שבעה שהכלי ניטל לצורך ומיהו ההוא דלעיל לא אפשר ליה במחיצה ומשום חד יומא סגי ליה בכפיית כלי ובלילה יבערנו: המפרש. מן היבשה לים: בשיירא. למקום רחוק: קודם שלשים יום. לפסח ולקמן מפרש כנגד ששואלין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום ומאו חל עליו להיוהר בלרכי הפסח: דעסו לחור. בימי הפסח: אפילו מראש השנה למי. דכי הדר ביה בימי הפסח עבר עליה וההיא שעתא לאו ברשותיה הוא דליבטליה שהרי איסור הנאה הוא ואינו שלו וכשראהו עובר עליה: אולר. שהכניס שם תבואה ותחתיה חמץ ואמרינן לקמן" חמץ שנפלה עליו מפולח הרי הוא כמבוער: **חוך שלשים זקוק לבער.** דלכתחלה לא זהו ביעורו: **קודם שלשים.** לא חלה חובת ביעור עליו וכי מטי ההיא שעתא לא מחוייב כדאמרן דהא נפלה עליו מפולח:

דהא לית לה קלא. ת"ר שנכנס לחצרו ישראל ובצק בידו איז יין - יי יין זקוק ישראל להוציאו מידו אצלו חייב לבער. אלא אם כן ייחד לו בית שאין זקוק לבער, דהא יחד לו בית ולאו ברשותיה דישראל קאי. למימרא דשכירות קניא, והתנן בע"ז סוף פ״ק אף במקום שאמרו להשכיר לא לבית דירה אמרו מפני שמכניס לתוכו ע"ז וכתיב לא תביא תועבה אל ביתך, ואי ס״ד דשכירות קניא לאו ביתך הוא. ושנינן לעולם חמץ שמצוי בידך אסרה תורה והאי כיון דיחד לו בית יצא מידו זה החמץ ואינו מצוי בידו. אמר רב המוצא חמץ ביו"ט שאינו יכול לבערו כופה עליו את הכלי דחיישינן . שמא יאכלוהו בניו ואם של הקדש אינו צריך. מאי טעמא מיבדל בדילי אינשי מיניה מקמי הכי ולא אתו למיכליה דחמיר עלייהו איסוריה. וחמץ של ישראל לגמרי. וכז המפרש בים או היוצא בשיירא בים או היוצא בשירא תוך שלשים יום זקוק לבער ואחרי כן יפרש. קודם שלשים יום אין י זקוק לבער, בד"א בשאין . דעתו לחזור קודם הפסח. . ארל כשדעתו לחזור אפילו וכן דין העושה את ביתו אוצר תוך שלשים יום זקוק לבער, קודם שלשים יום אין זקוק לבער. במה אבל אם דעתו לפנותו חייב לבער. והני שלשים יום מאי עבידתייהו דתניא שואלין בהלכות הפסח

אמר דהמקבל נאן ברזל מן הנכרי הוולדות פטורים מן הבכורה אף על גב דמלי מסלק ליה לנכרי בווזי כדאמר התם כיון

התם דמצי מסלק ליה. הק' ר"י דנפ' איזהו נשך (ב"מ דף ע: ושם) דאלו בעי נכרי זוזי ולא משכח שקול בהמה ותי' ר"י דשאני התם

*שמתחלה היתה הבהמה של נכרי וכיון דחי בעי זוזי ולח משכח שקיל בהמה לא נפקא מרשוחיה א אבל כשהבהמה של ישראל ומצי מסלה ליה לנכרי בזוזי לא נכנסה לרשותוב: בהמת ארנונא פמורה מן מסלק ליה. והא דתניא חייבת פ״ה דגבי עיסה תניא וק׳ לרשב״א דהא גבי בהמה תניא בהדיא בתוספתא ס דחייבת בבכורה וכן גבי עיסה תניא 0 עיסת ארנונא חייבת בחלה אע"ג דלא מלי מסלק ליה ואית ספרים דגרסי בהמת ארנונא פטורה והוא דלא מצי מסלק ליה ולפי זה מתיישבות שתי הברייתות ג: יחד לו בית. פ״ה דלא קיבל עליו אחריות אלא אמר ליה הרי הבית לפניך וק׳ לר"י מאי איריא יחד אפילו לא יחד נמי™ והכי נמי מסיק בסמוך למימר